

การรับรองแขก

ประเพณีเก่าแก่ของคริสตชนที่คริสตจักรไทยควรคิดหาทางฟื้นฟู

นำมาใช้ใหม่ให้เหมาะสมกับสังคมไทย

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

คำนำ

ถ้าจะถามบรรดาศิษยาภิบาลของคริสตจักรในประเทศไทยว่า คริสตจักรของท่านเหล่านั้นมีงานรับใช้ที่เรียกว่า “การรับรองแขก” หรือไม่ ศิษยาภิบาลจำนวนไม่น้อยอาจตอบว่า “ไม่มี” และบางท่านอาจไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่า “การรับรองแขก” เป็นทั้งของประทานและเป็นประเพณีชนิดหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ คริสตชนสามารถใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้ในชีวิตของตน และในคริสตจักร โดยให้ออกมาในรูปแบบที่เหมาะสมแก่สภาพของสังคมไทย

การต้อนรับแขกในพระคัมภีร์กินความถึง แกร์รู้จักที่เป็นญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูง มิตรสหายและผู้รับใช้พระเจ้าและคริสตชนทั่วไป นอกจากนั้นยังรวมถึงแขกแปลกหน้าที่อาจกลายเป็นทูตของพระเจ้า คนที่เราอาจไม่รู้จักรที่ร้อนแรมมาขอความช่วยเหลือ ในสมัยโบราณการรับรองแขกจะทำกับคนเดินทาง ร้อนแรม ไปในทะเลทรายด้วยอุฐเป็นเวลายาวนานทำให้ขาดน้ำและอาหารเมื่อมาถึงแหล่งน้ำ OASIS หรือชุมชนใด ๆ เขาก็จะมีวัฒนธรรมต้อนรับแขกแปลกหน้า กล่าวคือ เจ้าภาพจะล้างเท้าให้แล้วจึงนำน้ำและอาหารมาให้แก่แขกและสัตว์ของแขก นอกจากนั้นยังให้พักแรมคลายเหนื่อย เพื่อส่งให้เดินทางต่อไปจนถึงจุดหมายปลายทาง ในบางกรณีอาจรวมถึงการปกป้องคุ้มครองแขกให้ได้รับความปลอดภัยอีกด้วย วัฒนธรรมนี้จำเป็นต้องใช้เพราะเป็นเรื่องของความอยู่รอด หากไม่มีวัฒนธรรมนี้แล้ว มนุษย์ในสมัยโบราณอาจเสียชีวิตได้ ถ้าชุมชนไม่ได้รับรองแขกแบบนี้ อีกประการหนึ่งก็เป็นเรื่องที่ใครที่มันด้วย กล่าวคือ วันหนึ่งเจ้าภาพที่ต้อนรับก็จำเป็นต้องออกเดินทางร้อนแรมไปในทะเลทราย ตัวเองก็กลายเป็นคนแปลกหน้าซึ่งต้องการความเมตตาของคนอื่นด้วย ประเพณีนี้จึงเป็นเรื่องพึ่งพาอาศัยเพื่อให้เกิดความอยู่รอด บางครั้งแขกแปลกหน้ากลับกลายเป็นทูตของพระเจ้าก็มีและผู้เผยพระวจนะที่เดินทางไปหาคนต่าง ๆ ก็กลายเป็นผู้นำพระพรไปให้ การรับรองแขกทำให้เกิดพระพรที่มาจากพระเจ้าด้วยอย่างมาก

การต้อนรับแขก หรือการรับรองแขกในปัจจุบันคริสตชนมักกระทำกับเพื่อนในคริสตจักรที่รู้จัก ญาติสนิทมิตรสหาย เพื่อการสามัคคีธรรม เพื่อการทำเซลล์กรู๊ป เป็นเรื่องการพูดคุยสนุกสนาน เป็น

งานรื่นเริงบันเทิงใจ สรวลเสเฮฮาเสียก็มาก และเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณก็มี และบางครั้งเป็นเรื่องผลประโยชน์และธุรกิจ แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูสอนเราซึ่งมีส่วนมาจากพระคัมภีร์เดิม แต่พระองค์ขยายให้เราเห็นภาพการรับรองแขกที่ลึกซึ้งเข้าไปอีก กล่าวคือ พระองค์สอนให้เรารับรองแขกที่เป็นคนที่สังคมทอดทิ้งด้วย ได้แก่ คนพิการ คนตาบอด คนง่อยและคนยากจนด้วย พระองค์สอนให้คริสตชนทำให้ต่างจากคนทั่ว ๆ ไปทำกัน พระองค์ถือเอาว่าถ้าคริสตชนกระทำอย่างนี้ก็เหมือนกับได้กระทำกับพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นแขกแปลกหน้าและท่านได้ต้อนรับเรา (มัทธิว 25:35)” ในงานเลี้ยงพระองค์ได้สอนต่างไปจากศาสนาและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายในเรื่องการรับรองแขก พระองค์สอนในลูกา 14:12-14 ดังนี้ 12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยงจะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตามอย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน 13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยงจงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยง คนตาบอด 14 แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่านด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ในยุคโลกาภิวัตน์การรับรองแขกได้ถูกนำไปใช้ในธุรกิจอย่างมาก ถ้าเราจะไปโรงแรมภัตตาคาร บริษัท ธนาคาร หรือการเดินทางต่าง ๆ ธุรกิจการรับรองแขก ถือว่าเป็นขั้นตอนสำคัญอย่างมากในการทำให้แขกประทับใจ เพื่อกลับมาใช้บริการ แต่ถ้าจะพิจารณาดี ๆ ธุรกิจเหล่านี้จะต้อนรับคนมีเงิน และมีบัตรเครดิตเท่านั้น

การต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ที่มาเยือนคริสตจักรก็เช่นเดียวกัน คริสตจักรมักคิดแค่การจัดหาที่จอดรถการต้อนรับที่หน้าคริสตจักร การมอบช่อดอกไม้ และหนังสือที่น่าอ่านต่าง ๆ การขอชื่อเสียงเรียงนามแล้วก็พาไปนั่งในห้องนมัสการ บางคริสตจักรรวมการต้อนรับไปถึงการมอบหมายให้คริสเตียนนั่งพูดคุยดูแลแขกพาไปรับประทานอาหาร และส่งกลับขึ้นรถให้เรียบร้อยการกระทำทั้งหมดของคริสตจักรก็ดีมากอยู่แล้วแต่ถ้าเราจะมาดูหลักการรับรองแขกในพระคัมภีร์ เราก็จะพบหลักศาสนาตร์บางประการที่อาจเป็นพระพรแก่คริสตจักรและบางครั้งอาจเป็นวิถีในการนำไปสู่การประกาศพระกิตติคุณในรูปแบบต่าง ๆ มากมายซึ่งเป็นไปได้อย่างสุภาพนิ่มนวล ผมสังเกตว่าการต้อนรับในบางแบบในบางคริสตจักรไม่เกี่ยวข้องกับใด ๆ กับงานฝ่ายวิญญาณ หรือไม่มีสาระของหลักศาสนาตร์เลย เราไปทำให้เหมือนกับพวกโรมแรม โรงภาพยนตร์ บริษัท และธนาคารที่เขาต้อนรับลูกค้าของเขาเพื่อให้คนกลับมาโบสถ์อีกมากกว่าที่จะทำอย่างที่พระเยซูทรงสั่งสอน กล่าวคือ เราไปเน้นการต้อนรับทางวัฒนธรรมทางสังคมและทางจิตวิทยามากกว่าเน้นที่แก่นทางศาสนาตร์ แต่หากเราทำการรับรองแขกครอบคลุมทุกมิติได้ก็จะเป็นการดีมาก

ศัพท์และความหมาย

ของประทานการรับรองแขก พระคัมภีร์ให้คำภาษากรีกว่า phileoxenia มาจากคำ 2 คำผสมกัน คือ phileo แปลว่า ความรักอันที่พี่น้อง และ xenos แปลว่า คนแปลกหน้า (stranger) รวมความแล้วการรับรองแขก (hospitality) แปลว่า ความรักในคนแปลกหน้านั่นเอง ของประทานนี้ทำให้กระทำกันในหมู่ผู้มีของประทานไม่ แต่เป็นวัฒนธรรมที่กระทำกันทั่วไป ของประทานนี้ถือว่าเป็นเอกลักษณ์และเป็นวัฒนธรรมของคริสตชนเลยทีเดียว คริสตชนได้ใช้ความสามารถและความดีนี้ไปกระทำกับคนที่ไม่เป็นคริสตชนอีก (กาลาเทีย 6:10; 1 เธสะโลนิกา 3:12) 10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวงและเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ (กาลาเทีย 6:10) 12 และขอพระเป็นเจ้า ทรงให้ท่านทั้งหลายจำเจริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และรักคนทั้งปวงเหมือนเรารักท่านทั้งหลายด้วยกัน (1 เธสะโลนิกา 3:12)

คุณธรรมและวัฒนธรรมในเรื่องนี้จะเห็นได้จากชีวิตของอับราฮัมที่ได้ต้อนรับแขกแปลกหน้าสามคนซึ่งต่อมาอับราฮัมตระหนักว่าเป็นทูตของพระเจ้า และโลทได้ต้อนรับปกป้องชาย 2 คนที่ไปหาโลท เรื่องของหญิงชวนชูนเมที่อดอยากได้ต้อนรับเอลียาห์และสตรีครอบครัวหนึ่งที่ถูณาต่อเอลิชาโดยหาที่พักและเครื่องอำนวยความสะดวกให้ท่าน ทำให้คนเหล่านั้นได้รับพรที่ปรากฏเรื่องเช่นนี้ในพระคัมภีร์เดิมหลักจากพระคริสตธรรมคัมภีร์คำสอนในพระคัมภีร์เดิม เรื่องราวในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับการต้อนรับคนแปลกหน้าเป็นเรื่องราวที่ซับซ้อน และนอกจากนั้นก็ยังมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นในการรับรองแขกเสมอ เพราะพระเจ้าทรงกระทำสิ่งแปลก ๆ คนแปลกหน้ากลับกลายเป็นทูตสวรรค์คนยากจนบางครั้งกลับเป็นทูตสวรรค์ที่มาเยือน บางครั้งมีบันทึกว่าคนที่ต้อนรับคนแปลกหน้าประสบกับการอัศจรรย์มากมาย เช่น อาหารที่เตรียมไว้และดูเหมือนไม่พอกลับพอเพียงและมีเหลือเฟือ ผู้ถูกต้อนรับกลับกลายเป็นผู้ชำนาญงานที่เจ้าภาพขาดแคลนอยู่พอดีจึงได้มาช่วยเหลืองานจนสำเร็จ

พระคัมภีร์เดิมก็เต็มไปด้วยเรื่องเช่นนี้ ในปฐมกาล 18 เป็นเรื่องของอับราฮัมและซารายที่ได้ต้อนรับคนแปลกหน้า 3 คน ซึ่งพระธรรมฮีบรู 13 สอนว่า “อย่าละเลยการต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะในบางครั้งได้ต้อนรับทูตสวรรค์ของพระเจ้า” (ฮีบรู 13:2) ในปฐมกาล 18 อับราฮัมและซารายได้ต้อนรับแขกแปลกหน้า 3 คน ซึ่งขณะที่อับราฮัมนั่งนอกเต็นท์ ชาย 3 คนก็ปรากฏอย่างอัศจรรย์ แต่อับราฮัมได้ต้อนรับและให้เกียรติแก่แขกแปลกหน้า ให้นำน้ำล้างเท้าตามธรรมเนียม และได้ต้อนรับให้เข้ามาพักผ่อน ทั้งอับราฮัมและซารายได้สั่งให้คนใช้เตรียมอาหารอย่างดี อับราฮัมได้กระทำสิ่งเหล่านี้ตามธรรมเนียมของคนตะวันออกที่ดีที่เป็นเจ้าบ้านพึงกระทำต่อแขกที่มาเยือน แต่ปฐมกาล 18:1 ได้บันทึกว่า พระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัม เข้าใจว่าตัวอับราฮัมคงจะค่อย ๆ ตระหนักว่า ชายแปลกหน้าทั้ง 3 คน คือทูตของพระเจ้าและแขก 3 คน ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยได้นำข่าวดีที่อับราฮัมและซารายรอคอยมา

นาน ข่าวดีนั้นก็คือว่าเขาทั้งสองจะได้บุตรชาย และได้เตือนอับราฮัมถึงเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะต้องถูกทำลาย เราต้องไม่ลืมว่า ข้อมูลที่เป็นพระพรและเป็นประโยชน์นี้เกิดขึ้นในรูปของการต้อนรับ แลกเปลี่ยน

จะเห็นได้ว่า เรื่องการต้อนรับแลกเปลี่ยนที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์มีแต่พระพร และมีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับผู้ให้การต้อนรับ แลก เพราะการต้อนรับแลกเปลี่ยนไปเกี่ยวพันกับการปรากฏตัวของพระเจ้าเอง พระพรที่จะได้รับ และพระสัญญาที่มาจากพระองค์ แต่เรื่องราวต่อมากลับยิ่งแปลกกว่านั้นกล่าวคือ วันที่ อับราฮัมต้อนรับแลก 3 คนนั้น แลก 2 คนใน 3 คน ได้เดินทางไปยังเมืองโสโดม และได้พบโลทหลานของอับราฮัมที่ประตูเมือง (ปฐมกาล 19) โลทก็ทำเช่นเดียวกัน คือ ต้อนรับแลก แลกด้วยความยินดี และต้อนรับท่านทั้ง 2 ในบ้านของตนเพื่อพักค้างแรม แต่ชายแปลกหน้ากลับห้ามโลท แต่ยินดีเข้าบ้านเพื่อรับประทานอาหารที่โลทเตรียมไว้ ตกคึกชาวเมืองโสโดมก็เข้ามาล้อมบ้านของโลทและขอให้โลทส่งตัวชาย 2 คนมาให้แก่พวกเขาเพื่อทำอนาจาร แต่โลทกลับออกไปห้ามปรัม เพราะเขาจำต้องปกป้องให้ความปลอดภัยแก่แขกที่มาเยือน โลทได้กล่าวว่า “อย่าทำสิ่งใดแก่พวกเขาเลย เพราะเขาเป็นแขกของเรา” (ปฐมกาล 19:8)

ในสมัยโบราณ การต้อนรับแลกเปลี่ยน คือ การให้ความคุ้มครอง ปกป้องภัย สร้างความปลอดภัยให้เกิดแก่เขาด้วย ทั้งครัวเรือนที่ต้อนรับและทั้งชุมชนที่ครัวเรือนตั้งอยู่ เมื่อคำขอร้องของโลท ไม่ได้ผล ชาย 2 คนจึงเข้าทำการช่วยโลทและครอบครัวไม่ใช่ช่วยให้ปลอดภัยเลย ๆ แต่ช่วยให้พ้นจากการถูกทำลายโดยต่อมาทูตสวรรค์ 2 องค์ได้ทำลายเมืองโสโดมและช่วยโลทและครอบครัวไว้ เราต้องไม่ลืมว่าความปลอดภัยที่เราได้รับในกรณีนี้ เกิดจากการต้อนรับแลกเปลี่ยนแม้โลทจะพยายามเต็มที่ที่จะช่วยเหลือแขก 2 คนแต่เนื่องจากชาวเมืองไม่เล่นด้วย เขาจึงพร้อมเอาลูกสาวเข้าแลก เพื่อรักษาแขกของเขาไว้ ในปฐมกาล 19:9 โลทได้ต่อรองเอาลูกสาวเข้าแลก เมื่อใดก็ตามที่ความตั้งใจในการต้อนรับ แลกเปลี่ยนไปขัดกับความต้องการของชุมชนแล้ว ปัญหาอาจเกิดขึ้นได้ (2 เปโตร 2:7-8)

ในพระคัมภีร์เดิม ยังมีเรื่องของสตรีที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า คือใน 1 พงศกษัตริย์ 17-18 และใน 2 พงศกษัตริย์ 4:9 ในเรื่องแรก ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า คือ เอลียาห์ ได้กระทำศึกสงครามกับพระต่างชาติ และได้เดินทางไปถึงเมืองต่างชาติ ในเมืองนั้นมีหญิงต่างชาติ เอลียาห์ได้ขอให้สตรีต่างชาติที่ยากจนเลี้ยงดูท่าน โดยขอให้สตรีนั้นนำอาหารของตนมาบริการแก่เอลียาห์ก่อน โดยเอลียาห์พยากรณ์และบอกถึงพระพรที่เธอจะได้รับว่า พระเจ้าจะทรงกระทำให้เธอไม่ต้องยากจนขาดแคลนใด ๆ น้ำมันและแป้งของเธอจะไม่หมดไป สตรีนั้นจึงนำเอลียาห์เข้าพักเป็นแขกแปลกหน้า และนำแป้งและน้ำมันมาทำอาหารให้เอลียาห์รับประทาน แต่ในความเป็นจริง เอลียาห์ต่างหากที่ได้เป็นผู้ให้อาหาร และน้ำมันแก่หญิงนั้น เพราะพระเจ้าสถิตกับท่าน และต่อมาเธอมีปัญหาในครัวเรือนคือบุตรชายของ

นางเสียวชีวิต เอลิยาห์ก็ได้ช่วยทำให้บุตรของนางฟื้นขึ้นจากตาย ผู้รับใช้ที่ขาดแคลนหันไปหาสตรีที่ขาดแคลนและทั้ง 2 คนที่ขาดแคลนได้รับสิ่งดีจากพระเจ้าอย่างอุดมสมบูรณ์ เราต้องไม่ลืมว่าความช่วยเหลือพระพร และคำตอบที่พระเจ้าตอบคำอธิษฐานเกิดจากการต้อนรับคนของพระเจ้าทั้งสิ้น

ส่วนเอลีซาลูกศิษย์ก็ได้ประสบกับสิ่งนี้ เช่นเดียวกัน สตรีและสามีครอบครัวหนึ่งเห็นว่า เอลีซาที่เดินผ่านบ้านเป็นคนของพระเจ้า (2 พงศ์กัษัตริย์ 4:9) หญิงสาวชุนนมเลยจัดเตรียมห้องพัก โต้ะ เตียง โคมไฟไว้อย่างดีเพื่อว่าเมื่อคนของพระเจ้าผ่านมาก็ได้เข้าไปพักในบ้านของเธอ (4:10) ผลที่เธอได้รับคือเธอได้ยื่นสัญญาของพระเจ้าจากเอลีซาว่าจะได้ลูกชาย และเธอก็ได้จริง ๆ ต่อมาลูกชายของเธอตาย แต่พระพรก็คือเอลียาห์ ได้ทำแบบเดียวกับพระอาจารย์คือว่า ทำให้เด็กตายแล้วฟื้นขึ้นมาอีก พระพรทั้งหลายที่นางได้รับเกิดจากการต้อนรับคนของพระเจ้า

เรื่องราวทั้งสองทำให้เราทราบว่า แยกแปลกหน้าเป็นผู้ทำให้เจ้าภาพได้มาสัมผัสกับพระเจ้า และเราพบว่า เมื่อเจ้าภาพช่วยเหลือผู้รับใช้แล้วตัวเขาจะได้รับผลประโยชน์ หรือไม่ก็ได้รับพระพร เช่นกรณีของอับราฮัม แต่ในทางตรงข้าม บุคคลใดที่ไม่ได้ต้อนรับแยกแปลกหน้า เช่น ชาวโสโดม (ปฐมกาล 19) หรือ ชาวกิเบอรัน (ผู้วินิจฉัย 19) หรืออนาบาลกับดาวิด (1 ซามูเอล 25) ย่อมแสดงให้เห็นถึงชีวิตที่เสื่อมทรามชั่วร้ายและโง่เขลาของคนและสังคมที่ไม่ต้อนรับแยก คำสอนของพระเยซู..

พระเยซูสอนในพระคัมภีร์ 2 ตอนใหญ่ ๆ คือลูกา 14 และมัทธิว 25 คำสอน 2 ตอนถือว่าเป็นหลักและประเพณีของการประพุดิจของคริสเตียนมายาวนาน ทำให้การต้อนรับแยกแปลกหน้าของคริสเตียน ต่างไปจากคนทั่วไปที่ทำเช่นนี้เหมือนกัน คำสอนแรกคือ ลูกา 14:12-14 สอนว่า 12ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยงจะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายหรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกือบกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน 13แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยก คนตาบอด 14แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” เจ้าภาพโดยทั่วไปในสมัยนั้น มักต้อนรับเพื่อนฝูง ญาติมิตรและเพื่อนบ้านที่มีฐานะเข้ามาในงานเลี้ยง เพราะการทำเช่นนั้นทำให้ความสัมพันธ์ใกล้ชิด ทางสังคมมีความกระชับผูกพัน เป็นวิถีที่แสดงความเมตตาและมุ่งหวังความกตัญญูต่อกัน แต่ในทางตรงข้ามคริสตชนที่เข้าใจการต้อนรับของพระเจ้าที่ต้อนรับคนให้เข้ามาในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าจะต้อนรับคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด คนที่ต้องการที่พึ่ง และคนที่อยู่ชายขอบของสังคม เจ้าภาพคริสเตียนจึงมิได้มุ่งหวังการตอบแทนในปัจจุบัน หรือแบบปัจจุบันทันด่วน แต่หวังการตอบแทนจากพระเจ้า ในวันที่พระเยซูจะทำการคนชอบธรรมฟื้นจากความตาย หรือวันที่พระองค์เสด็จมา

คำอุปมาในลูกา 21:15-24 ทำให้เราเห็นภาพกว้างขึ้นไปอีกนอกจากสิ่งที่พระเยซูทรงสอน (vv 12-14) คือ ในการเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้านั้นยังมีคน 4 กลุ่มอยู่เหมือนเดิม คือ คนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อย คนพวกนี้ถูกเชิญมาในงานเลี้ยงแต่พระเจ้าทรงเชิญทุกคน แต่เมื่อคนที่พระเจ้าเชิญไม่เห็นความสำคัญ ความใจกว้างของพระเจ้าก็แสดงออกทันที พุดง่าย ๆ ก็คือ การเลี้ยงของพระเจ้าครอบคลุมถึงทุกคน เจ้าภาพที่เป็นมนุษย์บน โลกนี้ก็ควรจะทำตามแบบพระเจ้า คือประจักษ์และประตูบ้านควรเปิดกว้างแก่คนที่ขัดสนและคนที่ตอบแทนความดีของเราไม่ได้ ในมุมมองของพระเจ้าทุกคนจะได้รับพร และคุณลักษณะนี้ช่วยให้รอบแ่เราในการทำงานบน โลกนี้

พระเยซูทรงสอนและคำสอนของพระองค์ทำทนายการรับใช้และดำเนินชีวิตของเรา พระองค์ใจกว้างกว่า และชี้ให้เห็นว่า การต้อนรับควรตกแก่คนที่อาจไม่อยากจะให้เราต้อนรับ คือ เราควรคิดต้อนรับคนที่ไม่อยากจะมาให้เราต้อนรับ พระเยซูต้อนรับโจร แม้โจรอาจไม่อยากจะมาหาพระเยซู ถ้าเขาไม่ถูกต้องคดีมีโทษถึงตาย เขาก็ไม่เกิดความอยากแต่เมื่อเขาอยาก เขาเข้าตาจน พระเยซูก็ยังต้อนรับ เราต้อนรับคนเหล่านี้เหมือนกับเราต้อนรับพระเจ้า หรือทำกับพระเจ้า แต่ในมัทธิว 25:31-46 พระเยซูทรงเน้นย้ำถึงการต้อนรับ โดยที่พระองค์เป็นบุตรมนุษย์ พอถึงวันพิพากษาพระองค์ทรงแยกแ่ออกจากแพะ พระองค์ตรัสกับแ่ทางขวาว่า 31”เมื่อบุตรมนุษย์ทรงพระสิริเสด็จมากับทั้งหมู่ทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ 32บรรดาประชาชาติต่างๆ จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวก เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแ่จะแยกแ่ออกจากแพะ 33ส่วนฝูงแ่นั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย 34ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักร ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก 35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแ่กแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เมื่อเราเจ็บป่วยท่านก็ได้มาเยี่ยมเอาใจใส่เรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในพันธนาการ ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา 37เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร 38ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแ่กแปลกหน้า และได้ต้อนรับไว้ หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจักษ์หรือต้องจำอยู่ในพันธนาการ และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’ 40แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งเ็นพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย 41 พระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายผู้ต้องแ่งสาปจงถอย

ไปจากเรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมันนั้น 42 เพราะฉะนั้นเมื่อเราท้าวท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากะหนายน้ำท่านก็มีได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราห่มเราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในพันธนาการ ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา 44 เขาทั้งหลายจะพูดว่า พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงทิวหรือทรงกระหนายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกายหรือประขวรหรือต้องจำอยู่ในพันธนาการ และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เราด้วย 46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิรันดร์แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

พระธรรมตอนนี้มีความหมายว่า ใครก็ตามที่ได้ต้อนรับแขกแปลกหน้า คนยากจนขัดสนเปลือยกายไร้ที่พึ่งและพักพิง ถือว่า เขาได้ต้อนรับพระเยซู และพระองค์จะต้อนรับผู้ที่ปฏิบัติเช่นนั้นเข้าแผ่นดินของพระเจ้าด้วยเช่นกัน การที่เราได้รับการเชิญจากพระเจ้าในโลกหน้าขึ้นกับการกระทำของเราในโลกนี้ ข้อพระคัมภีร์นี้จึงถือว่าเป็นพื้นฐาน โดยอาศัยวลีที่ว่า “ในพวกนี้” เป็นคนที่เราดำเนินรับ “เราเป็นคนแปลกหน้า ท่านได้ต้อนรับเรา” เป็นคำพูดอมตะที่เราใช้เป็นกรอบในการปฏิบัติต่อคนยากจน โดยเห็นพระเยซูในคนยากจนเห็นคนยากจนใส่เสื้อผ้าที่ขาดวิ่น ก็เห็นพระเยซูในรูปเสื้อผ้าที่ขาดวิ่น คริสตชนเห็นคนที่หัวใจแตกสลายก็เห็นพระเยซูมีความทุกข์ จึงต้อนรับคนเหล่านั้นเข้ามา การเห็นพระเยซูในตัวคนยากจน ช่วยให้เราทำสิ่งที่ดีที่สุดแก่คนยากจนนั้น ๆ

พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายชัดเจนว่า ใครกันที่จะโดนพิพากษา และใครที่เราจะต้องแค้นและต้อนรับแต่ในมัทธิว เราพบว่า “ในพวกนี้” หมายถึงคนที่มีความต้องการปัจจัย 4 และอาจครอบคลุมถึงผู้รับใช้มิชชันนารี อัครทูต และคริสตชนที่ทนทุกข์ ซึ่งเราสามารถอธิบายเช่นนั้นได้

ในพระคัมภีร์ ลูคา 10:29-37 เป็นคำอุปมาของชาวสะมาเรียใจดี ซึ่งช่วยขยายความว่า คำว่าเพื่อนบ้านคือใคร อาจหมายถึงศัตรูที่เราต้องรักก็ได้ (มัทธิว 5:39-44, ลูคา 6:27-31) ซึ่งอาจช่วยขยายความ “ในพวกนี้” ก็ได้ เราควรต้อนรับคนในครอบครัว เลี้ยงดูคนในครอบครัวด้วย (กาลาเทีย 6:10) แต่อาจขยายวงออกไปยัง “คนเหล่านี้” เป็นมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก

คำถามที่เราควรถามในการประยุกต์ วัฒนธรรมนี้ในสังคมไทย การต้อนรับแขกแปลกหน้าย่อมจะดีขึ้นหากเรากล้าถามคำถามต่าง ๆ เพื่อเราจะค้นหาคำตอบคำถามต่าง ๆ ได้แก่: (1) การต้อนรับแขกแปลกหน้าที่มีในพระคัมภีร์ จะประยุกต์ใช้กับเราซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้าได้อย่างไรในสมัยปัจจุบัน (2) เหตุใดพระเยซูซึ่งเป็นทั้งเจ้าภาพและแขกแปลกหน้าในเวลาเดียวกันเสนอให้เราพิจารณาการรับใช้นี้เพื่อให้เราทำในชีวิตประจำวัน (3) คริสตจักรในศตวรรษแรกได้ให้รูปแบบแห่งการต้อนรับแก่เรา

อย่างไร (4) คริสตจักรยุคแรกต้อนรับใครและการกระทำของพวกเขามีความหมายอย่างไร (5) ประเพณีนี้มีความสำคัญยิ่งในคริสตจักรในศตวรรษแรก ถ้าเช่นนั้นประเพณีนี้สูญหายไปอย่างไร (6) ถ้าเรารื้อฟื้นประเพณีขึ้นมาให้มีความสำคัญอีกครั้งจะเกิดอะไรขึ้นในสังคม (7) สภาพของสังคมในปัจจุบันเป็นอุปสรรคต่อการต้อนรับแขกแปลกหน้าอย่างไรต่อชีวิตของเรา และของคริสเตียนจักร (8) การรับใช้โดยต้อนรับแขกแปลกหน้านี้ถ้าไม่ทำผ่านคริสตจักร แต่ผ่านองค์กรจะเกิดผลอะไรขึ้นบ้าง (9) การรับใช้นี้ขัดกับวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือไม่ มีผลต่อศักดิ์ศรีและความเคารพต่อชีวิตของเพื่อนมนุษย์อย่างไร (10) คำพูดที่ว่า “ขอให้เราเห็นพระเยซูในคนแปลกหน้า” หมายความว่าอะไร (11) มีวิธีการต้อนรับชนิดใดบ้างที่ไม่ลบหลู่ศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ของคนแปลกหน้า (12) เหตุใดการรับประทานอาหารด้วยกันจึงสำคัญในงานรับใช้ (13) เจ้าภาพต้อนรับแขกแปลกหน้าไม่ได้หมายความว่าอะไร (14) คนแปลกหน้าเขาต้องการอะไรจริง ๆ จากเจ้าภาพ (15) องค์กรประกอบอะไรที่ทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นคนแปลกหน้า (16) คนแปลกหน้าทุกคนเขาต้องการช่วยเหลือในการต้อนรับจากเราหรือ (17) อะไรที่ทำให้คนอยู่ในสภาพคนแปลกหน้า (18) เราทุกคนอย่างน้อย ๆ ก็สามารถเป็นคนแปลกหน้าได้บ้างหรือไม่ (19) การต้อนรับกับอำนาจทางสังคมเกี่ยวพันกันอย่างไร (20) เหตุใดการต้อนรับคนแปลกหน้าจึงบิดผันไปจากพระคัมภีร์ไปได้ (21) การสามารถต้อนรับคนทุกคนที่มาหาเราได้หรือไม่ (22) การต้อนรับคนแปลกหน้าด้วยใจกว้างขวางมีขอบเขตบ้างหรือไม่ (23) เราสามารถใช้บ้าน ที่ทำงาน ชีวิตของเรา หน่วยงาน องค์กร คริสตจักร สังคม และชุมชน เป็นที่ต้อนรับคนแปลกหน้าได้หรือไม่ (24) เอกลักษณ์อันเด่นของการต้อนรับมีอะไรบ้าง (25) ในสภาพสังคมในปัจจุบันเราสามารถคิดวิธีการต้อนรับคนแปลกหน้าที่มีประสิทธิภาพให้เท่าเทียมกับคริสตชนที่เคยใช้ในอดีตเราจะทำอย่างไร (26) การค้นพบวิธีการรับรองแขกที่ดีมีความยากลำบากเพียงใด (27) การต้อนรับที่ดีมีองค์ประกอบอะไรบ้างเจ้าภาพต้องทำอะไรจึงจะทำให้แขกรู้สึกว่าได้รับการต้อนรับ (28) เจ้าภาพที่ดีต้องทำอะไร (29) เราจะเรียนรู้วิธีการต้อนรับที่ดีได้จากไหน คำถามเหล่านี้เป็นคำถามที่คริสตชนจักต้องหาคำตอบเพื่อว่าของประทานและความสามารถเหล่านี้จะส่งกลิ่นหอมทางคุณธรรมเข้าไปในสังคมไทยได้

สรุป ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงวัฒนธรรมและประเพณีอันดีอันมีมาตั้งแต่พระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ที่พระเจ้าทรงประทานความสามารถนี้ให้แก่คริสตจักร เพื่อสำแดงชีวิตของพระคริสต์แก่คนทั่วไป ผู้เขียนนำคำสอนในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มาอธิบายและแสดงให้เห็นว่า มีพระพรเกิดขึ้นแก่คนที่ยินดีเดินตามพระเยซูในคำสอนนี้อย่างไร และผู้เขียนได้นำคำถามต่าง ๆ มาเสนอเพื่อให้อ่านได้พิจารณาว่าจะประยุกต์อย่างไรในสังคมไทย

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 304 พฤษภาคม – มิถุนายน 2005, หน้า 28-33.